

ทิศทางการพัฒนาสถาบันการพลศึกษา เป็นสถาบันอุดมศึกษาท้องถิ่นในทศวรรษหน้า Institute of Physical Education Development's Directions as a Local Higher Education for Next Decade

รยาชาติ เต็งกุลสุลัยมาน วรธนา พิทักษ์กานต์ และ กานติณัฐ สกิธมนัส
สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกระบี่

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ของการทำวิจัยในครั้งนี้เพื่อศึกษาทิศทางการพัฒนาสถาบันการพลศึกษาเป็นสถาบันอุดมศึกษาท้องถิ่นในทศวรรษหน้าครอบคลุมประเด็นปรัชญา วิสัยทัศน์ จุดมุ่งหมาย หลักสูตรการเรียนการสอน การบริการทางวิชาการแก่สังคม การบริหารงานบุคคล การจัดการการเงินและทรัพย์สิน และแนวโน้ม โดยกระบวนการเดลฟายเทคนิค และวิธีการวิจัยเชิงสำรวจ ผลการวิจัยพบว่า ความคิดเห็นในการพัฒนาสถาบันการพลศึกษาเป็นสถาบันอุดมศึกษาท้องถิ่นในทศวรรษหน้าระหว่าง ผู้บริหารสถาบัน นักเรียน นักศึกษาและผู้นำท้องถิ่นยังมีความแตกต่างกันอยู่บ้างแต่ก็มีจุดรวมคือสถาบันการพลศึกษาจะต้องมีความคล่องตัวในการบริหารจัดการตนเอง เน้นนโยบายการจัดการศึกษาเพื่อปวงชน บริหารงานให้เกิดประสิทธิภาพท่ามกลางข้อจำกัดที่มีอยู่ พัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศให้มีคุณภาพและเกิดประโยชน์ต่อการเรียนการสอน ตลอดจนเป็นศูนย์กลางของการศึกษาและบริการวิชาการด้านพลศึกษา สุขศึกษา กีฬา และนันทนาการ นอกจากนี้สถาบันจะต้องเป็นศูนย์กลางของการวิจัยและอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมของท้องถิ่นให้คงอยู่ต่อไป ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะให้สถาบันพิจารณาทิศทางการพัฒนาแล้วทำความเข้าใจกับทุกคนในสถาบัน นอกจากนั้นการพัฒนาสถาบันควรทำให้เป็นระบบด้วยการกำหนดปรัชญา วิสัยทัศน์ จุดมุ่งหมาย การบริการทางวิชาการ การบริหารงานบุคคล การจัดการการเงินและทรัพย์สินที่มีอยู่ให้สอดคล้องกัน และมีการค้นคว้าใหม่ ๆ เพื่อการพัฒนาสถาบันการพลศึกษาให้มีคุณภาพต่อไป

Keyword : ทิศทางการพัฒนา , สถาบันการพลศึกษา , สถาบันอุดมศึกษาท้องถิ่น , ทศวรรษหน้า

Abstract

The purpose of this study was to study the developmental directions of Institute of Physical Education in the next decade covering philosophy, visions, objectives, learning and teaching curriculum, social academical service, personnel administration, financial and property management, and trends. The methods utilized were Delphi Technique process and survey research. The finding indicated that the opinion in the developmental of Institute of Physical Education in the next decade among institutional administrators, level 6 secondary school students, bachelor degree university students, and locality leaders were still different. However, they were agreeable to emphasize that the Institute of Physical Education should be independence managed itself, believe firmly in education for all principles, using the efficiency and economize administration, manipulating the high quality long distance learning technology. More specifically, the Institute should be emphasized as a center of physical education, health education, sports, and recreation development. Apart from that, the systematic institute development should be accordingly employed by setting philosophy, visions, objectives, learning and teaching curriculum, social academical service, personnel administration, financial and property management. The effective practices and innovations should also be developed for quality of Institute of Physical Education.

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

อริสโตเติลนักปราชญ์เอกของโลก ได้แสดงอมตทัศนะเกี่ยวกับการพัฒนาคนในเชิงสังคมวิทยาไว้ว่าการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนในสังคม เป็นบทบาทหน้าที่ของรัฐที่พึงกระทำอย่างต่อเนื่องและจริงจัง ทั้งนี้ก็เพราะการที่ทุกคนมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีก็จะทำให้ครอบครัวดีชุมชนเข้มแข็ง และท้องถิ่นสงบร่มเย็น ซึ่งสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นรากฐานสำคัญในการเสริมสร้างความมั่นคง ความมั่งคั่ง และความเจริญรุ่งเรืองให้ชาติบ้านเมืองอย่างไม่มีที่สิ้นสุด (Internet Encyclopedia) ด้วย

เหตุนี้จึงทำให้รัฐบาลของประเทศในโลกต่างตระหนักถึงบทบาทหน้าที่ดังกล่าวโดยได้ตราแนวความคิดดังกล่าวไว้อย่างชัดเจนในกฎหมายสูงสุดของประเทศ

สำหรับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยฉบับที่ 17 พุทธศักราช 2550 ได้กำหนดบทบาทหน้าที่ของรัฐที่จะต้องดำเนินการพัฒนาคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ที่ดีของประชาชนไว้อย่างชัดเจนโดยได้บัญญัติไว้ในหมวด 5 แนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐซึ่งประกอบด้วยมาตราต่าง ๆ อีกหลายมาตรา อันได้แก่ มาตรา 78 รัฐต้องกระจายอำนาจให้ท้องถิ่นพึ่งตนเองและตัดสินใจในกิจการท้องถิ่นได้เอง พัฒนาเศรษฐกิจท้องถิ่น

และระบบสาธารณูปโภคตลอดจนโครงสร้างพื้นฐาน สาธารณเทศในท้องถิ่นให้ทั่วถึงและเท่าเทียมกันทั่วประเทศ รวมทั้งพัฒนาจังหวัดที่มีความพร้อมให้เป็นองค์กรส่วนท้องถิ่นขนาดใหญ่ โดยคำนึงถึงเจตนารมณ์ของประชาชนในจังหวัดนั้น

มาตรา 80 ข้อ 3 รัฐพึงพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการจัดการศึกษาในทุกระดับและทุกรูปแบบให้สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม จัดให้มีแผนการศึกษาแห่งชาติ กฎหมายเพื่อพัฒนาการศึกษาของชาติ จัดให้มีการพัฒนาคุณภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา ให้ก้าวหน้าทันการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลก รวมทั้งปลูกฝังให้ผู้เรียนมีจิตสำนึกของความเป็นไทย มีระเบียบวินัย คำนึงถึงประโยชน์ส่วนรวม และยึดมั่นในการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข และข้อ 4 ยังเน้นการส่งเสริมและสนับสนุนการกระจายอำนาจให้การปกครองส่วนท้องถิ่น ชุมชน องค์กรทางศาสนา และเอกชน จัดและมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา เพื่อพัฒนามาตรฐานคุณภาพการศึกษาให้เท่าเทียมและสอดคล้องกับแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ

นอกจากนี้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 พุทธศักราช 2550-2554 ว่าด้วยเรื่องยุทธศาสตร์การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ กลุ่มที่ 2 ได้ระบุไว้อย่างชัดเจนว่ารัฐจะดำเนินการเสริมสร้างฐานรากของสังคมให้เข้มแข็ง มุ่งเน้นการพัฒนาคน ครอบครัว ชุมชน และสังคมให้เป็นแกนหลักของสังคมไทย มีการเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชนให้เชื่อมโยงกับการพัฒนาชนบทและเมืองรวมตลอดทั้งมีการจัดทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้สามารถสนับสนุนการพัฒนาเศรษฐกิจและการยกระดับ

คุณภาพชีวิตให้คนไทยอยู่ดีมีสุขได้อย่างยั่งยืน (แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 พุทธศักราช 2550-2554) สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนเป็นปัจจัยพยานสำคัญที่ยืนยันว่ารัฐบาลไทยได้ตั้งปณิธานอย่างแน่วแน่ที่จะดำเนินการทุกวิถีทางเพื่อให้บริการและพัฒนาคุณภาพของชีวิตของประชาชนให้อยู่ในระดับที่เท่าเทียมกับนานาชาติอารยประเทศ และจากผลการดำเนินงานที่ผ่านมาถึงแม้จะล้มลุกคลุกคลาน อันเนื่องมาจากความผันผวนทางการเมืองและภัยธรรมชาติที่ได้รับอยู่เนื่อง ๆ ก็ตามแต่ก็ถือว่ารัฐบาลได้ปฏิบัติตามบทบัญญัติและข้อกำหนดดังกล่าวอย่างเต็มกำลังสามารถยกระดับมาตรฐานคุณภาพชีวิตของคนไทยในภาพรวมได้ในระดับหนึ่ง

กระบวนการทางการศึกษาเป็นกระบวนการสำคัญในการพัฒนาคนให้มีคุณภาพ สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ประพฤติปฏิบัติตนให้เป็นพลเมืองคนดีคนเก่งของชาติ ตลอดจนร่วมแรงร่วมใจกันพัฒนาบ้านเมืองให้เจริญรุ่งเรืองเท่าเทียมกับนานาชาติอารยประเทศ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2544: 1-10) ซึ่งก็เป็นหน้าที่ของสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ทั้งระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอุดมศึกษา ตลอดจนหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง อันได้แก่ กระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงวัฒนธรรม และกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา เป็นอาทิ ที่จะต้องระดมสรรพกำลังในการปรับปรุงและพัฒนาวิธีการบริหารจัดการการศึกษาให้มีคุณภาพ ตลอดจนเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาคนในชาติให้มีความเป็นอยู่และมีคุณภาพชีวิตที่ดีตามความคาดหวังของสังคมให้จงได้

สถาบันการพลศึกษาเป็นสถาบันการศึกษาในสังกัดของกระทรวงการท่องเที่ยวและ

กีฬา จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติสถาบันการพลศึกษา พุทธศักราช ๒๕๔๘ โดยมีหน้าที่ในการจัดการศึกษาด้านสุขศึกษา พลศึกษา กีฬา นันทนาการ และอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง และมีการบริหารจัดการด้วยระบบวิทยาเขต ประกอบไปด้วยวิทยาเขตในภูมิภาคต่าง ๆ รวมทั้งสิ้น ๑๗ วิทยาเขต กับ ๑๑ โรงเรียนกีฬา อย่างไรก็ตามเพื่อเป็นการพัฒนาสถาบันการพลศึกษาให้เป็นไปในทิศทางที่เหมาะสมและเป็นไปได้ ที่สำคัญคือก่อให้เกิดคุณประโยชน์ในการพัฒนาประเทศชาติโดยรวมตั้งแต่ต้น สถาบันการพลศึกษาโดยสถาบันการพลศึกษาวิทยาเขตกระบี่ จึงได้จัดทำโครงการวิจัยสถาบันเรื่อง “ทิศทางการพัฒนาสถาบันการพลศึกษาให้เป็นสถาบันอุดมศึกษาท้องถิ่นในทศวรรษหน้า” ขึ้นซึ่งการวิจัยดังกล่าวเป็นการวิจัยอนาคตเชิงแนวคิด (Concept Research) โดยกระบวนการเดลฟายเทคนิค (Delphi Technique)

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

(๑) เพื่อศึกษาทิศทางการพัฒนาสถาบันการพลศึกษาให้เป็นสถาบันอุดมศึกษาท้องถิ่นในทศวรรษหน้าโดยกระบวนการเดลฟายเทคนิค

(๒) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารสถาบันการพลศึกษา ซึ่งประกอบไปด้วยอธิการบดี รองอธิการบดี คณบดี และรองคณบดี ตลอดจนผู้นำท้องถิ่นที่มีต่อทิศทางการพัฒนาสถาบันการพลศึกษาให้เป็นสถาบันอุดมศึกษาท้องถิ่นในทศวรรษหน้า

(๓) เพื่อศึกษาความต้องการของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ นักศึกษาระดับปริญญาตรี และนักศึกษาระดับปริญญาโท โปรแกรมวิชาสุขศึกษา พลศึกษา กีฬา นันทนาการ

และสาขาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ในการรับบริการทางการศึกษา และเข้าศึกษาต่อในสถาบันการพลศึกษา

2. วิธีดำเนินการวิจัย

2.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจโดยใช้กระบวนการเดลฟายเทคนิคในการศึกษาความสอดคล้องความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ๓ กลุ่มได้แก่ผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดและบริหารสถาบันอุดมศึกษาซึ่งประกอบด้วยอธิการบดีมหาวิทยาลัยทั่วประเทศ จำนวน ๑๘ คน ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรประกอบด้วยนักวิชาการด้านพลศึกษา พลศึกษา วิทยาศาสตร์การกีฬา และสาขาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง จำนวน ๑๙ คน และผู้เชี่ยวชาญด้านท้องถิ่นประกอบด้วย นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด นายกเทศมนตรีเทศบาลนครและเมือง ประธานหอการค้าจังหวัด ประธานสภาวัฒนธรรมจังหวัดและผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัด จำนวน ๒๒ คน หลังจากนั้นจะเป็นการศึกษาความเป็นไปได้ของทิศทางการพัฒนาจากกลุ่มตัวอย่าง ๕ กลุ่มได้แก่อธิการบดีและรองอธิการบดีสถาบันการพลศึกษา จำนวน ๑๘ คน คณบดีและรองคณบดีสถาบันการพลศึกษา จำนวน ๑๓ คน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ทั่วประเทศ จำนวน ๑๕๗ คน นักศึกษาระดับปริญญาตรีทั่วประเทศ จำนวน ๓๔๑ คน และผู้นำท้องถิ่นทั่วประเทศ จำนวน ๒๙๘ คน ซึ่งกลุ่มตัวอย่าง ๓ กลุ่มหลังนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการสุ่มด้วยวิธีหลายขั้นตอนแบบผสม (Multi-Stage Mix Random Sampling and Selection) และได้กำหนดความพอเพียงของกลุ่มตัวอย่างตามวิธีการของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie & Morgan, 1970 : 608)

2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ เป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่าตามวิธีการของลิเคิร์ต (Likert's Rating Scales) 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุดตามลำดับ ครอบคลุมเนื้อหาด้านการบริหารจัดการสถาบันอุดมศึกษา และหลักสูตรการเรียนการสอน ซึ่งมีทั้งหมด 8 ชุดคือ ชุดที่ 1 สำหรับผู้เชี่ยวชาญด้านการบริหารจัดการสถาบันอุดมศึกษา ชุดที่ 2 สำหรับผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร ชุดที่ 3 สำหรับผู้เชี่ยวชาญท้องถิ่น ซึ่งทั้ง 3 ชุดนี้ใช้สำหรับกระบวนการเดลฟายเทคนิค (Delphi Technique) ส่วนชุดที่ 4 เป็นแบบสอบถามสำหรับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นอธิการบดีและรองอธิการบดีสถาบันการพลศึกษา ชุดที่ 5 สำหรับคณบดีและรองอธิการบดีสถาบันการพลศึกษา ชุดที่ 6 สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ทั่วประเทศ ชุดที่ 7 สำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรีทั่วประเทศ และชุดที่ 8 สำหรับผู้นำท้องถิ่นทั่วประเทศเช่นกัน แบบสอบถามแต่ละชุดจะแบ่งเป็น 3 ตอนคือ ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการบริหารจัดการสถาบันอุดมศึกษาท้องถิ่น และตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามแบบปลายเปิด (Open-ended Questionnaire)

2.3 การหาคุณภาพของเครื่องมือ

แบบสอบถามทั้ง 8 ชุด ซึ่งเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ได้ผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) โดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (Item Objective Congruence Index : IOC) ของผู้เชี่ยวชาญ หลังจากนั้นนำแบบสอบถามที่ได้รับการปรับปรุง

แล้วไปหาค่าความเชื่อมั่นโดยวิธีสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-coefficient : α) ตามวิธีการของครอนบัค

2.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ได้ดำเนินการส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์ โดยผ่านกระบวนการของทางราชการ และกรณีที่เป็นแบบสอบถามเกิดความล่าช้าได้ตามแบบสอบถามโดยใช้หนังสือราชการ ไปรษณีย์บัตรและโทรศัพท์แล้วแต่กรณี

2.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ได้ใช้โปรแกรมสำเร็จรูปวิเคราะห์ข้อมูลคือ ข้อมูลด้านสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์ด้วยการหาค่าร้อยละแล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง ข้อมูลด้านความสอดคล้องความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับทิศทางการพัฒนาสถาบันการพลศึกษาเป็นสถาบันอุดมศึกษาท้องถิ่นในทศวรรษหน้าตามกระบวนการเดลฟายเทคนิค วิเคราะห์โดยการหาค่ามัธยฐาน (Median) และอินเตอร์ควอไทล์แรงค์ (Interquartile Range) ข้อมูลด้านความเป็นไปได้ในการพัฒนาสถาบันการพลศึกษาเป็นสถาบันอุดมศึกษาท้องถิ่นในทศวรรษหน้าทั้งทางด้านการบริหารจัดการ การพัฒนาหลักสูตร รูปแบบการดำเนินงานของสถาบันการพลศึกษาในฐานะสถาบันอุดมศึกษาท้องถิ่นและความต้องการรับบริการด้านวิชาการและการเข้าศึกษาต่อในสถาบันการพลศึกษาวิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยความเป็นไปได้ในการพัฒนาสถาบันการพลศึกษาเป็นสถาบันอุดมศึกษาท้องถิ่นในทศวรรษหน้า ด้านการบริหารจัดการ การพัฒนาหลักสูตร

รูปแบบการดำเนินงานของสถาบันการศึกษาในฐานะสถาบันอุดมศึกษาท้องถิ่นและความต้องการรับบริการด้านวิชาการและการเข้าศึกษาต่อในสถาบันการศึกษาโดยการทดสอบค่าที (t-test) และวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way Analysis of Variance) แล้วแต่กรณี กรณีที่ทดสอบด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวและถ้าพบความแตกต่างระหว่างกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญ จะเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยวิธีการของเชฟเฟ (Scheffe' s Multiple Comparison on Treatment Means) และการวิจัยครั้งนี้ได้ตั้งระดับความมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

3. ผลการวิจัย

3.1 การพัฒนาสถาบันการศึกษาเป็นสถาบันอุดมศึกษาท้องถิ่นในทศวรรษหน้าโดยผู้เชี่ยวชาญตามกระบวนการเดลฟายเทคนิค (Delphi Technique)

(1) ด้านบริหารจัดการสถาบันการศึกษา

จากการศึกษาพอสรุปได้ว่าประเด็นของการจัดและบริหารสถาบันการศึกษาเป็นสถาบันอุดมศึกษาท้องถิ่นในทศวรรษหน้าส่วนใหญ่สอดคล้องกับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ อย่างไรก็ตามการศึกษาพบว่าประเด็นที่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นไม่สอดคล้องกันและผู้วิจัยได้ตัดออกโดยไม่นำไปใช้ประโยชน์ในการศึกษาในขั้นตอนต่อไปมี 6 ประเด็น ได้แก่

1. การบริหารงานแบบมีส่วนร่วมต้องวางรากฐานตั้งแต่การบริหารงานระดับคณะคือคณบดีต้องนำเสนอเรื่องเข้าที่ประชุมอาจารย์เพื่อปรึกษาและขอความคิดเห็นก่อนดำเนินการใด ๆ ได้แก่เรื่องที่เกี่ยวข้องกับผล

ประโยชน์และความก้าวหน้าของคณะ เรื่องที่กระทบต่อผลประโยชน์โดยตรงและความก้าวหน้าของอาจารย์ เรื่องเกี่ยวกับการประเมินอาจารย์ประจำปี เรื่องเกี่ยวกับการมอบหมายภาระรับผิดชอบ เพื่อประโยชน์ของคณะและเรื่องอื่น ๆ

2. สถานสถาบันต้องกำหนดจำนวน สัดส่วน และคุณสมบัติของผู้ทรงคุณวุฒิในการพิจารณาเพื่อขอกำหนดตำแหน่งทางวิชาการให้เหมาะสมเป็นที่ยอมรับของสังคมคือต้องมีตำแหน่งทางวิชาการที่ขอเสนอพิจารณามีบุคคลภายนอกไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งและเป็นผู้ที่มีความเชี่ยวชาญในสาขา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นผู้มีประสบการณ์เกี่ยวกับตำราและงานวิจัยที่ขอ กำหนดตำแหน่งโดยตรง (ด้านการบริหารงานวิชาการของสถาบัน)

3. ให้มีแผนงานวิจัยของคณะและกำหนดให้การวิจัยเป็นภาระงานหลักของอาจารย์ควบคู่กับการสอนเพื่อประเมินเลื่อนขั้นเงินเดือนเช่นสอน 2 วิชากับวิจัย 1 ชิ้นงานได้ 1.5 ขั้น สอน 3 วิชากับวิจัย 1 ชิ้นงานได้ 2 ขั้น (ด้านการบริหารงานวิชาการของสถาบัน)

4. ศูนย์บริการงานบริการทางวิชาการมีหน้าที่ในการจัดวางระเบียบหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการเงินของศูนย์บริการการพิจารณา ค่าขอบริการ เป็นสื่อกลางระหว่างบุคลากรของสถาบันกับผู้ใช้บริการ ติดตามและประเมินผลการให้บริการ ส่งเสริมและควบคุมให้มีการถ่ายทอดประสบการณ์การให้บริการเพื่อประโยชน์ในการดำเนินงานของสถาบัน เผยแพร่กิจกรรมของศูนย์บริการ และปฏิบัติการอื่นใดให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการบริการวิชาการของสถาบัน (ด้านการให้บริการทางวิชาการแก่สังคม)

5. ให้มีศูนย์และคณะกรรมการบริหารงานบริการทางวิชาการประกอบด้วย รองอธิการบดี ผู้หนึ่งเป็นประธาน ผู้อำนวยการศูนย์บริการทางวิชาการเป็นเลขานุการและมีบุคลากรซึ่งมาจากภาคส่วนต่าง ๆ ของสถาบันเป็นกรรมการ (ด้านการให้บริการทางวิชาการแก่สังคม)

6. สถาสถาบันเป็นผู้แต่งตั้งคณะกรรมการบริหารงานบุคคล ประกอบด้วย คณะกรรมการสภาสถาบันและผู้ทรงคุณวุฒิท่านใดท่านหนึ่งเป็นประธาน อธิการบดีเป็นรองประธาน ผู้ทรงคุณวุฒิจากภายนอก ผู้เชี่ยวชาญด้านการบริหารงานบุคคลจากภาคเอกชน 4-5 คน ผู้แทนสภาวิชาการ 1-2 คน ผู้แทนคณาจารย์ 2-3 คน คณบดีหรือหัวหน้าหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเป็นอย่างอื่น ที่มีฐานะเทียบเท่าคณะที่เกี่ยวข้อง 1-2 คน และผู้แทนพนักงานด้านบุคลากร 1-2 คนเป็นกรรมการ (ด้านการบริหารงานบุคลากร)

(2) ด้านหลักสูตรการเรียนการสอนจากการศึกษาพอสรุปได้ว่าประเด็นการพัฒนาหลักสูตรส่วนใหญ่สอดคล้องกับความคิดเห็นของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ อย่างไรก็ตามจากการศึกษาพบว่า ประเด็นที่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นไม่สอดคล้องกันและผู้วิจัยตัดออกโดยไม่นำไปใช้ประโยชน์ในการศึกษาขั้นต่อไปมี 9 ประเด็นได้แก่

1. โปรแกรมวิชามารินวิทยา และการภัยภัยทางน้ำ (ปริญญาตรี)
2. โปรแกรมวิชาการจัดการแข่งขันกีฬา (ปริญญาตรี)
3. โปรแกรมวิชานันทนาการศึกษา (ปริญญาโท)
4. โปรแกรมวิชาหัวหน้าผู้ฝึกสอนกีฬา (ปริญญาโท)

5. โปรแกรมวิทยาศาตร์สุขภาพ (ปริญญาโท)

6. โปรแกรมวิชาการจัดการการออกกำลังกายและกีฬา (ปริญญาโท)

7. โปรแกรมวิชาการวัดและประเมินผลทางพลศึกษา (ปริญญาเอก)

8. โปรแกรมวิชาการพัฒนาหลักสูตรพลศึกษา (ปริญญาเอก)

9. โปรแกรมการสอนทางการกีฬา (หลักสูตรปริญญาเอก)

อย่างไรก็ตามเนื่องจากผู้เชี่ยวชาญส่วนใหญ่เห็นว่าการเปิดการเรียนการสอนระดับปริญญาเอกให้ประสบความสำเร็จได้นั้นต้องประกอบด้วยปัจจัยต่าง ๆ มากมายหลายประการ และเนื่องจากสถาบันการพลศึกษายังอยู่ในช่วงของการเริ่มต้นและพัฒนาจึงยังไม่สามารถเปิดสอนในระดับดังกล่าวได้ภายใน ระยะเวลา 10 ปี ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงยุติการศึกษาด้านหลักสูตรระดับปริญญาเอก

(3) ด้านรูปแบบการพัฒนาสถาบันการพลศึกษาเป็นสถาบันอุดมศึกษาท้องถิ่น

จากการศึกษาพบว่าประเด็นทั้งหมดสอดคล้องกับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญคือผู้นำท้องถิ่นทั่วประเทศและส่วนใหญ่สอดคล้องในระดับมาก

3.2 การพัฒนาสถาบันการพลศึกษาเป็นสถาบันอุดมศึกษาท้องถิ่นในทศวรรษหน้าตามความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง

(1) อธิการบดีและรองอธิการบดีสถาบันการพลศึกษา

กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยกับรูปแบบโครงสร้างของสถาบันโดยทั่วไปในระดับมาก

($\bar{X} = 4.33$) อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ แล้วพบว่าผู้ทรงคุณวุฒิของสถาบันเห็นว่า ความเป็นไปได้ของการพัฒนาสถาบันการพลศึกษาเป็นสถาบันอุดมศึกษาท้องถิ่นจะเป็นไปได้ในระดับมากที่สุดถ้าสถาบันกำหนดโครงสร้างโดยให้มีสภาสถาบันควบคุมดูแลการบริหารงานของอธิการบดี มีสภาวิชาการควบคุมดูแลเรื่องหลักสูตรการเรียนการสอน และมีคณะกรรมการบริหารงานบุคคลควบคุมดูแลเกี่ยวกับการกำหนดกรอบตำแหน่งและอัตรากำลัง ($\bar{X} = 4.67$) ที่สำคัญอธิการบดีจะต้องได้มาจากการสรรหาจากทั่วทุกวิทยาเขตและควรเป็นบุคคลที่อยู่ภายในและภายนอกสถาบันโดยมีคุณวุฒิพอสมควร เป็นนักบริหารมืออาชีพ เข้าใจธรรมชาติของสถาบัน มีศรัทธาต่อปรัชญาและหลักการของสถาบัน มีผลงานและประสบการณ์ในด้านบริหาร มีคุณลักษณะของการเป็นผู้นำ มีจริยธรรมคุณธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องมีคุณสมบัติตามความต้องการของสถาบัน ($\bar{X} = 4.61$) นอกจากนี้นายกสภาสถาบันจะต้องได้มาจากการสรรหาและจะต้องเป็นผู้ที่มีภาวะผู้นำสูง มีคุณธรรมจริยธรรม มีประสบการณ์ทางด้านวิชาการ การบริหาร และการพัฒนาการศึกษาเป็นที่ประจักษ์ เป็นผู้ที่มีสถานภาพทางสังคมที่จะเอื้อประโยชน์ต่อการดำเนินงานของสถาบันตลอดจนมีวิสัยทัศน์ในการพัฒนาสถาบันซึ่งจะนำไปสู่ความเป็นเลิศทางวิชาการได้ ($\bar{X} = 4.56$)

กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยกับการบริหารงานวิชาการของสถาบันในระดับมาก ($\bar{X} = 4.44$) อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่าผู้ทรงคุณวุฒิของสถาบันเห็นว่า ความเป็นไปได้ของการพัฒนาสถาบันการพลศึกษาเป็นสถาบันอุดมศึกษาท้องถิ่นจะเป็นไปได้ในระดับมาก

ที่สุดถ้าสถาบันกำหนดให้มีการบริหารงานวิชาการที่เหมาะสมดังต่อไปนี้ ประการที่ 1 กำหนดตำแหน่งทางวิชาการโดยพิจารณาคุณสมบัติเฉพาะตำแหน่งของระดับปริญญาที่ได้รับควบคู่กับระยะเวลาในการปฏิบัติหน้าที่ ผลการสอน และผลงานทางวิชาการเป็นหลัก ($\bar{X} = 4.78$) ประการที่ 2 สถาบันต้องส่งเสริมและสนับสนุนให้คณาจารย์ทำผลงานเพื่อขอกำหนดตำแหน่งทางวิชาการสูง ๆ และมีจำนวนมากพอต่อการปฏิบัติการกิจของสถาบันให้สำเร็จและลุล่วง ($\bar{X} = 4.72$) ประการที่ 3 สภาสถาบันสามารถกำหนดระเบียบข้อบังคับในการบริหารจัดการงานวิชาการได้โดยอิสระภายใต้กรอบแห่งพระราชบัญญัติของสถาบัน ($\bar{X} = 4.67$) ประการที่ 4 กำหนดตำแหน่งทางวิชาการของคณาจารย์ในสถาบันโดยเทียบเคียงตำแหน่งและเกณฑ์การประเมินของคณะกรรมการข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ก.พ.อ.) คือ อาจารย์ระดับ 3 - 7 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ระดับ 6 - 8 รองศาสตราจารย์ ระดับ 7 - 9 และศาสตราจารย์ ระดับ 9 - 10 ($\bar{X} = 4.61$) ประการที่ 5 บริหารงานวิชาการของสถาบันให้เป็นไปตามหลักเสรีภาพทางวิชาการ โดยให้ดำเนินการเสรีสิ่งที่สภาสถาบันมากที่สุด แต่จะต้องสอดคล้องกับนโยบายและมาตรฐานทางวิชาการที่กำหนดโดยส่วนกลาง ($\bar{X} = 4.56$) และประการที่ 6 สภาวิชาการประกอบไปด้วยประธานสภาวิชาการ ได้แก่ อธิการบดี กรรมการโดยตำแหน่ง ได้แก่ รองอธิการบดี ตัวแทนรองอธิการบดีวิทยาเขต คณบดี หรือหัวหน้าหน่วยงานที่เรียกชื่อเป็นอย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ ตัวแทนรองคณบดีวิทยาเขต ตัวแทนคณาจารย์ และให้มีรองอธิการบดี 1 คน โดยคำแนะนำของอธิการบดีเป็นเลขานุการ กรรมการทั้งหมดมีวาระ

การดำรงตำแหน่ง 2 ปี ($\bar{X} = 4.50$) ตามลำดับ

กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยกับการให้บริการทางวิชาการแก่สังคมของสถาบันในระดับมาก ($\bar{X} = 4.27$) อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่าผู้ทรงคุณวุฒิของสถาบันเห็นว่า ความเป็นไปได้ของการพัฒนาสถาบันการพลศึกษาเป็นสถาบันอุดมศึกษาท้องถิ่นจะเป็นไปได้ในระดับมากที่สุดถ้าการให้บริการทางวิชาการแก่สังคมอยู่ในขอบข่ายงานและพันธกิจของสถาบัน ตลอดจนสอดคล้องกับจริยธรรมของอาจารย์และจรรยาบรรณของวิชาชีพ ทั้งนี้เพื่อเป็นการประกันคุณภาพของงาน ตลอดจนการเผยแพร่เกียรติและศักดิ์ศรีของสถาบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อให้เกิดการยอมรับของสังคมอย่างกว้างขวาง ($\bar{X} = 4.67$)

กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยกับการบริหารงานบุคลากรของสถาบันในระดับมาก ($\bar{X} = 4.21$) อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่าผู้ทรงคุณวุฒิของสถาบันเห็นว่า ความเป็นไปได้ของการพัฒนาสถาบันการพลศึกษาเป็นสถาบันอุดมศึกษาท้องถิ่นจะเป็นไปได้ในระดับมากที่สุดถ้าการกำหนดอัตรา และตำแหน่งของบุคลากรโดยยึดพันธกิจของสถาบันเป็นหลักในการพิจารณาประกอบด้วยตำแหน่งสายงานสอน สายงานวิชาการ สายงานวิจัย สายงานบริหาร และสายงานสนับสนุน ($\bar{X} = 4.56$)

กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยกับการบริหารงานงบประมาณ การเงิน และทรัพย์สินของสถาบันในระดับมาก ($\bar{X} = 4.23$) อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่าผู้ทรงคุณวุฒิของสถาบันเห็นว่า ความเป็นไปได้ของการพัฒนาสถาบันการพลศึกษาเป็นสถาบันอุดมศึกษาท้องถิ่นจะเป็นไปได้ในระดับมากที่สุดถ้าสถาบันดำเนินการบริหาร

การเงินและงบประมาณ ซึ่งเป็นรายได้ของสถาบัน โดยแบ่งเป็น 2 ส่วน คือ เงินอุดหนุนทั่วไปจากรัฐบาล และเงินนอกงบประมาณซึ่งก่อเกิดมาจากการระดมทุนจากแหล่งรายได้ต่าง ๆ ตลอดจนทรัพย์สินที่มีอยู่ให้ชัดเจนในรูปของคณะกรรมการบริหารการเงินและงบประมาณของสถาบันซึ่งสามารถตรวจสอบได้ภายหลัง ($\bar{X} = 4.56$)

กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยกับขั้นตอนการพัฒนาสถาบันในระดับมาก ($\bar{X} = 4.27$) อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่าผู้ทรงคุณวุฒิของสถาบันเห็นว่า ความเป็นไปได้ของการพัฒนาสถาบันการพลศึกษาเป็นสถาบันอุดมศึกษาท้องถิ่นจะเป็นไปได้ด้วยดี ถ้าสถาบันจะตระหนักและปรับกระบวนการทัศน์ของบุคลากรเกี่ยวกับคุณค่าของสถาบันอุดมศึกษาในฐานะที่เป็นกลไกขับเคลื่อนสังคมและเศรษฐกิจของประเทศภายใต้เงื่อนไขของความคาดหวังและผลประโยชน์ตอบแทนสาธารณะ (Public Returns) ต่อการใช้งบประมาณแผ่นดินซึ่งเป็นภาษีอากรของประชาชน นอกจากนี้ สถาบันต้องเรียนรู้ทิศทางการพัฒนาและการบริหารจัดการจากประสบการณ์ขององค์กรทางวิชาการด้านพลศึกษา กีฬาและนันทนาการจากประเทศที่มีความก้าวหน้าทางการศึกษาและเทคโนโลยีเป็นที่ยอมรับของสังคม เช่น สถาบันการกีฬาแห่งประเทศไทยสหรัฐอเมริกา (The United State Sports Academy) และมหาวิทยาลัยซึกิบะแห่งประเทศญี่ปุ่น (The University of Tsukuba) ซึ่งเปิดสอนระดับปริญญาตรี ปริญญาโทและปริญญาเอก ในสาขาวิชาดังกล่าว

(2) คณบดีและรองคณบดีสถาบันการพลศึกษา

กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยกับการ

พัฒนางานวิชาการและหลักสูตรของสถาบันด้านการบริหารงานวิชาการทั่วไปในทศวรรษหน้าว่ามีความเป็นไปได้ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.28$) อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า การประสานกับสถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ ในลักษณะของโครงการความร่วมมือทางวิชาการมีความสำคัญที่ควรดำเนินการในอันดับต้น ๆ เมื่อเทียบกับประเด็นอื่น ๆ ($\bar{X} = 4.49$)

กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยกับการจัดหลักสูตรปริญญาตรีที่สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่นในทศวรรษหน้าว่ามีความเป็นไปได้ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.13$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายสาขาวิชา พบว่าผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นว่าในช่วงทศวรรษหน้านี้มีความเป็นไปได้มากที่สุดที่สถาบันการพลศึกษา ยังคงเปิดหลักสูตรที่ครอบคลุม 3 สาขาวิชา โดยให้ความสำคัญที่สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ ($\bar{X} = 4.25$) ศิลปศาสตร์ ($\bar{X} = 4.19$) และศึกษาศาสตร์ ($\bar{X} = 3.97$) ตามลำดับ อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาเป็นรายโปรแกรม พบว่าโปรแกรมวิชาพลศึกษา สายศึกษาศาสตร์ ($\bar{X} = 4.88$) และโปรแกรมวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา สายวิทยาศาสตร์ ($\bar{X} = 4.83$) มีความเป็นไปได้ในระดับมากที่สุดที่จะเปิดเป็นโปรแกรมการศึกษาประจำหลักสูตรปริญญาตรีของสถาบันการพลศึกษาในทศวรรษหน้า ในขณะที่โปรแกรมวิชาการศึกษานอกห้องเรียน สายพลศึกษา ($\bar{X} = 3.20$) และโปรแกรมวิชาการสื่อสารมวลชนทางการกีฬา สายศิลปศาสตร์ ($\bar{X} = 3.39$) มีความเป็นไปได้ในระดับปานกลางเท่านั้น

กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยกับการจัดหลักสูตรระดับปริญญาโทที่สอดคล้องกับความต้องการและต้องการของท้องถิ่นในทศวรรษ

หน้า ว่ามีความเป็นไปได้ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.20$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายสาขาวิชา พบว่าผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นว่าในช่วงทศวรรษหน้านี้มีความเป็นไปได้มากที่สุดที่สถาบันการพลศึกษา ยังคงเปิดหลักสูตรที่ครอบคลุม 3 สาขาวิชา โดยให้ความสำคัญที่สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ ($\bar{X} = 4.36$) วิทยาศาสตร์ ($\bar{X} = 4.28$) และศิลปศาสตร์ ($\bar{X} = 3.98$) ตามลำดับ อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาเป็นรายโปรแกรม พบว่าโปรแกรมวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬาสายวิทยาศาสตร์ ($\bar{X} = 4.71$) และโปรแกรมวิชาพลศึกษาศายศึกษาศาสตร์ ($\bar{X} = 4.63$) มีความเป็นไปได้ในระดับมากที่สุดที่จะเปิดเป็นโปรแกรมการศึกษาประจำหลักสูตรปริญญาโทของสถาบันการพลศึกษาในทศวรรษหน้าตามลำดับ

(3) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

สรุปแล้วโดยภาพรวมนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับความต้องการด้านวิชาการและเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาตรีในสถาบันการพลศึกษาในทศวรรษหน้าระดับมาก ($\bar{X} = 3.92$) และเมื่อศึกษาโดยจำแนกตามเพศ พบว่าไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อเปรียบเทียบในระดับภาคพบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ดูเหมือนจะสนใจเข้าศึกษาต่อปริญญาตรีโปรแกรมวิชาในสายศิลปศาสตร์ ($\bar{X} = 4.00$) มากเป็นพิเศษ รองลงมาคือโปรแกรมวิชาในสายวิทยาศาสตร์ ($\bar{X} = 3.92$) และโปรแกรมวิชาในสายศึกษาศาสตร์ ($\bar{X} = 3.84$) ตามลำดับ

(4) นักศึกษาระดับปริญญาตรี

สรุปแล้วโดยภาพรวมนักศึกษาระดับปริญญาตรีมีความคิดเห็นเกี่ยวกับความต้องการ

ด้านวิชาการและเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาโท ในสถาบันการพลศึกษาในทศวรรษหน้าระดับมาก ($\bar{X} = 4.25$) และเมื่อศึกษาโดยจำแนกตามเพศและระดับภาคพบว่าไม่แตกต่างกันอย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี ดูเหมือนว่าสนใจเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาโท โปรแกรมวิชาในสายศึกษาศาสตร์ ($\bar{X} = 4.41$) มากเป็นพิเศษ รองลงมาคือโปรแกรมวิชาในสาย ศิลปศาสตร์ ($\bar{X} = 4.21$) และโปรแกรมวิชาในสาย วิทยาศาสตร์ ($\bar{X} = 4.13$) ตามลำดับ

(5) ผู้นำท้องถิ่น

ในภาพรวมผู้นำท้องถิ่นซึ่ง มีบทบาทหน้าที่สำคัญเกี่ยวกับการจัดการศึกษา ท้องถิ่นในภาคต่าง ๆ มีความคิดเห็นว่าการบริหาร จัดการสถาบันการพลศึกษาในฐานะสถาบันอุดม ศึกษาท้องถิ่นในทศวรรษหน้าด้านแนวคิดพื้นฐาน ทั่วไปมีความเป็นไปได้มาก ($\bar{X} = 4.34$) อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า การที่จะบริหารจัดการ ให้สถาบันอุดมศึกษาท้องถิ่นเป็นส่วนหนึ่งของชุมชน และเป็นส่วนที่ทำให้เกิดชุมชนแบบใหม่ ที่เหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมปัจจุบัน ตลอดจนเทคโนโลยีสมัยใหม่ซึ่งเปลี่ยนแปลงและ ($\bar{X} = 3.35$) เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้นำ ท้องถิ่นเกี่ยวกับการบริหารจัดการสถาบันการ พลศึกษาในฐานะสถาบันอุดมศึกษาท้องถิ่นใน ทศวรรษหน้า จำแนกตามภาคและบทบาทหน้าที่ ความรับผิดชอบพบว่า ผู้นำท้องถิ่นมีความคิดเห็น เกี่ยวกับความเป็นไปได้ของการบริหารจัดการ สถาบันการพลศึกษาในฐานะสถาบันอุดมศึกษา ท้องถิ่นในทศวรรษหน้าด้านแนวคิดพื้นฐานทั่วไป ไม่แตกต่างกัน

ในภาพรวมผู้นำท้องถิ่นซึ่ง มีบทบาทหน้าที่สำคัญเกี่ยวกับการจัดการศึกษา ท้องถิ่นในภาคต่าง ๆ มีความคิดเห็นว่าการบริหาร จัดการสถาบันการพลศึกษาในฐานะสถาบันอุดม ศึกษาท้องถิ่นในทศวรรษหน้าด้านชุมชนสัมพันธ์มี ความเป็นไปได้มาก ($\bar{X} = 4.41$) อย่างไรก็ตามเมื่อ พิจารณาเป็นรายข้อพบว่าผู้นำท้องถิ่นมีความคิด ว่า ความเป็นไปได้ในระดับมากที่สุดถ้าสถาบันอุดม ศึกษาท้องถิ่นจะเป็นศูนย์กลางของการส่งเสริมและ เผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมตลอดจนอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ของท้องถิ่นอย่างเป็นรูปธรรมและมีผลการปฏิบัติ งานเป็นที่ประจักษ์ต่อสายตาของคนในท้องถิ่น ($\bar{X} = 4.57$) นอกจากนี้สถาบันอุดมศึกษาท้องถิ่น ต้องเป็นศูนย์รวมของชุมชนในฐานะแหล่งผลิต ผลเมืองดี แหล่งนันทนาการและแหล่งบริการชุมชน เช่นเป็นสถานที่ประชุมสัมมนา จัดงาน ฝึกอบรม ห้องสมุดประชาชน ตลอดจนเป็นแหล่งอำนวยความสะดวก ในการจัดองค์กรของคนในท้องถิ่น เช่น สหกรณ์ออมทรัพย์และร้านค้า สหกรณ์เป็นต้น ($\bar{X} = 4.54$) เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้นำ ท้องถิ่นเกี่ยวกับการบริหารจัดการสถาบันการ พลศึกษาในฐานะสถาบันอุดมศึกษาท้องถิ่นใน ทศวรรษหน้า จำแนกตามภาคและบทบาทหน้าที่ ความรับผิดชอบพบว่า ผู้นำท้องถิ่นมีความคิดเห็น เกี่ยวกับความเป็นไปได้ของการบริหารจัดการ สถาบันการพลศึกษาในฐานะสถาบันอุดมศึกษา ท้องถิ่นในทศวรรษหน้าด้านชุมชนสัมพันธ์ไม่ แตกต่างกัน

ในภาพรวมผู้นำท้องถิ่นซึ่งมี บทบาทหน้าที่สำคัญเกี่ยวกับการจัดการศึกษา ท้องถิ่นในภาคต่าง ๆ มีความคิดเห็นว่าการบริหาร จัดการสถาบันการพลศึกษาในฐานะสถาบันอุดมศึกษา

ท้องถิ่นในทศวรรษหน้าด้านการบริการงานวิชาการ มีความเป็นไปได้มาก ($\bar{X} = 4.44$) อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ผู้นำท้องถิ่นมีความคิดว่าเป็นไปได้ในระดับมากที่สุดถ้าสถาบันอุดมศึกษาท้องถิ่นจัดหลักสูตรที่สามารถผลิตคนที่มีคุณภาพทั้งด้านวิชาชีพ จริยธรรม คุณธรรมเข้าสู่งานโดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์และมีจำนวนเพียงพอกับการจ้างงานในท้องถิ่น ($\bar{X} = 4.63$) นอกจากนี้สถาบันอุดมศึกษาท้องถิ่นต้องเป็นแหล่งวิชาการโดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นศูนย์กลางและที่พึ่งพิงของท้องถิ่นทางด้านการวิจัยตลอดจนด้านเทคโนโลยีสารสนเทศของชุมชน ($\bar{X} = 4.57$) และปรับหลักสูตรการศึกษาจากหลักสูตรที่เป็นอยู่เป็นหลักสูตรที่ส่งเสริมอาจารย์และนักศึกษาได้มีเวลาปฏิบัติการในชุมชนมากขึ้นโดยใช้ประชาชนเป็นฐาน แต่ทั้งนี้ต้องมีวิธีการคัดเลือกนักศึกษาเข้าศึกษาอย่างเหมาะสมก่อเกิดประโยชน์ต่อสังคมอย่างแท้จริง ($\bar{X} = 4.50$) เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้นำท้องถิ่นเกี่ยวกับการบริหารจัดการสถาบันการพลศึกษาในฐานะสถาบันอุดมศึกษาท้องถิ่นในทศวรรษหน้า จำแนกตามภาคและบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบพบว่า ผู้นำท้องถิ่นมีความคิดเห็นเกี่ยวกับความเป็นไปได้ของการบริหารจัดการสถาบันการพลศึกษาในฐานะสถาบันอุดมศึกษาท้องถิ่นในทศวรรษหน้าด้านการบริการงานวิชาการไม่แตกต่างกัน

4. ข้อเสนอแนะ

(1) ข้อเสนอแนะในทางปฏิบัติ

1. ถึงแม้ผลการวิเคราะห์แบบสอบถามจะพบว่ากลุ่มตัวอย่างจะยังมีความแตกต่างในแนวคิดเกี่ยวกับทิศทางการพัฒนาสถาบันการพลศึกษาเป็นสถาบันอุดมศึกษาท้องถิ่นในทศวรรษ

หน้าอยู่หลายประการ ซึ่งก็เป็นเรื่องธรรมดาเนื่องจากต่างคนต่างประสบการณ์ อย่างไรก็ตาม สิ่งที่เกิดขึ้นดังกล่าวก็จะเป็นประเด็นสำคัญของการดำเนินการพัฒนาในเชิงปฏิบัติ จึงควรที่ผู้บริหาร ตลอดจนผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องจะต้องทำความเข้าใจให้ดีและชัดเจนขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งนำไปเป็นประโยชน์ในการพัฒนาสถาบันให้สอดคล้องกับหลักการของสถาบันอุดมศึกษาท้องถิ่นและพันธกิจที่มีอยู่ต่อไป

2. สถาบันการพลศึกษาจะต้องประชุมชี้แจงให้บุคลากรเข้าใจ เกิดความคิดรวบยอดและยอมรับเกี่ยวกับความผันผวนทางด้านสถานภาพของสถาบันการพลศึกษาในปัจจุบันให้ถูกต้องและเป็นจริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งชี้แจงให้เห็นว่าการเปิดหลักสูตรโดยทั่วไปที่เป็นอยู่ตอบสนองความต้องการของชุมชนค่อนข้างจำกัด ดังนั้นควรหาทิศทางใหม่ในการนำองค์ความรู้ทางด้านพลศึกษา กีฬา และนันทนาการไปสู่ชุมชนโดยเน้นการทำมาหากินเลี้ยงชีพอย่างมีศักดิ์ศรีและคุณค่า

3. ในการพัฒนาสถาบันการพลศึกษาเป็นสถาบันอุดมศึกษาท้องถิ่นควรจะเน้นการส่งเสริมให้อาจารย์และนักศึกษาได้ปฏิบัติงานในชุมชนในลักษณะของการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกันอย่างกว้างขวางและจริงจัง

4. ในการพัฒนาสถาบันการพลศึกษาเป็นสถาบันอุดมศึกษาท้องถิ่นให้ประสบความสำเร็จนั้นจะต้องมีความคล่องตัวในการบริหารงานทุกด้าน กล่าวคือมีความอิสระในการบริหารงานทางด้านวิชาการ ด้านบุคลากร ตลอดจนด้านงบประมาณและทรัพย์สินที่มีอยู่ ทางหนึ่งที่สามารถตอบสนองลักษณะการบริหารที่อิสระดังกล่าวได้ก็คือสถาบันอุดมศึกษาในกำกับของรัฐ

5. เพื่อเป็นการวางรากฐานของสถาบันอุดมศึกษาท้องถิ่นที่ประสบความสำเร็จในอนาคตสถาบันการพลศึกษาจะต้องปรับบทบาทของตนเองจากการจัดการศึกษาในระบบที่กำหนดหลักสูตรให้ชุมชนเป็นการจัดการศึกษาตามความต้องการของชุมชนโดยเฉพาะหลักสูตรระยะสั้นที่ตอบสนองด้านอาชีพและการดำรงชีวิต ที่สำคัญคือสถาบันจะต้องคิดหาช่องทางในการสรรหางบประมาณโดยใช้คลังความรู้ บุคลากร และทรัพย์สินที่มีอยู่ ทั้งนี้เพื่อให้สามารถเลี้ยงดูตัวเองและแบ่งปันสังคมโดยผ่านกระบวนการทางการศึกษาได้อย่างเต็มภาคภูมิ

6. สถาบันอุดมศึกษาท้องถิ่นที่ประสบความสำเร็จจะต้องเปิดโอกาสให้ชุมชนได้มีส่วนร่วมในการบริหารจัดการตั้งแต่ต้นที่สำคัญคือต้องให้ชุมชนได้รับประโยชน์จากการดำเนินงานของสถาบันอย่างคุ้มค่าทุกทางทั้งนี้เพื่อให้สถาบันเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญของชุมชน ผลที่ตามมาคือทุกคนเกิดความรัก ความศรัทธา และเกิดความหวงแหนสถาบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งให้เกิดการพัฒนาอย่างยั่งยืนตลอดและตลอดไป

7. สถาบันการพลศึกษาจะต้องเริ่มปฏิบัติหน้าที่ตามพันธกิจและความรู้ ความชำนาญที่มีอยู่เพื่อพัฒนาสังคมในลักษณะของการนำร่อง ที่สำคัญคือดำเนินการอย่างค่อยเป็นค่อยไปให้ประสบความสำเร็จท่ามกลางความขาดแคลนและอัตรากำลังความสามารถของสถาบันที่มีอยู่อย่างดีที่สุด

8. สถาบันการพลศึกษาจะต้องปรับเปลี่ยนและเสริมสร้างบทบาทให้เป็นที่พึงของชุมชนในฐานะแหล่งการเรียนรู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นศูนย์กลางทางด้านการวิจัยเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น

ที่สำคัญคือจะต้องดำเนินการวิจัยร่วมกับชุมชนทั้งในฐานะผู้ให้บริการและรับผลประโยชน์

9. สถาบันการพลศึกษาจะต้องเร่งปรับปรุงและเสริมสร้างรากฐานด้านเทคโนโลยีสารสนเทศให้เข้มแข็ง ทั้งนี้เพื่อให้เป็นสื่อกลางถ่ายทอดองค์ความรู้จากสถาบันไปสู่ชุมชนได้อย่างมีประสิทธิภาพและประหยัดเกิดประโยชน์อย่างมหาศาล โดยเฉพาะอย่างยิ่งให้นำระบบการศึกษาทางไกลและนวัตกรรมทางการศึกษาใหม่ ๆ ยกตัวอย่างเช่น การเรียนรู้แบบ E-Learning มาใช้อย่างกว้างขวางและให้เกิดประโยชน์อย่างสูงสุดกับคนทุกเพศทุกวัยต่อเนื่องตลอดชีวิต

10. สถาบันการพลศึกษาจะต้องประสานความร่วมมือและทำข้อตกลง (Memorandum of Understanding) ทางวิชาการกับหน่วยงานต่าง ๆ ที่ยังมีความจำเป็นและต้องการพัฒนากำลังคนให้มีความรู้ความสามารถที่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่การงาน เช่น การปกครองท้องถิ่น หน่วยงานต่าง ๆ ในส่วนภูมิภาค ตลอดจนกองทัพ ซึ่งมีคนในกำกับเป็นจำนวนมาก โดยที่สถาบันการพลศึกษาเป็นศูนย์การศึกษาเคลื่อนที่ไปปรับใช้สังคมตามจุดต่าง ๆ ที่เห็นสมควร

11. สถาบันการพลศึกษาจะต้องเน้นการพัฒนาคุณธรรม จริยธรรมควบคู่กับความเป็นเลิศทางวิชาการด้านพลศึกษา กีฬา และนันทนาการ ทั้งหลักสูตรการศึกษาปกติและหลักสูตรระยะสั้นซึ่งเน้นการพัฒนาอาชีพให้เป็นที่ประจักษ์และยอมรับของเยาวชนและประชาชนในสังคมตั้งแต่บัดนี้เพื่อเป็นการวางรากฐานของสถาบันอุดมศึกษาท้องถิ่นในอีก 10 ปีข้างหน้า

12. จากการประเมินศักยภาพของสถาบันการพลศึกษาที่มีอยู่ในปัจจุบันทั้งทาง

ด้านอาคารสถานที่ วัสดุอุปกรณ์ และบุคลากร อาจกล่าวได้ว่าสถาบันการพลศึกษาสามารถเป็นผู้นำทางการศึกษาโดยเฉพาะอย่างยิ่งสามารถเป็นสถาบันอุดมศึกษาท้องถิ่นเต็มรูปแบบที่ กระจายอยู่ทั่วทุกภูมิภาคได้ แต่ทั้งนี้ต้องเริ่มต้นที่หลักสูตรปริญญาตรีให้ครอบคลุมด้านพลศึกษา กีฬาและนันทนาการโดยเฉพาะอย่างยิ่งเน้นโปรแกรมวิชาเทคโนโลยีทางการกีฬา การศึกษานอกห้องเรียน และการจัดการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวตามลำดับ สำหรับการจัดการศึกษาระดับปริญญาโทนั้น เนื่องจากพระราชบัญญัติสถาบันการพลศึกษา ยังไม่ครอบคลุมให้สถาบันดำเนินการได้ แต่เมื่อพิจารณาศักยภาพที่มีอยู่สถาบันการพลศึกษา สามารถจัดทำโครงการความร่วมมือทางวิชาการกับสถาบันอุดมศึกษาอื่นให้ประสบความสำเร็จได้

13. อย่างไรก็ตามสถาบันการพลศึกษาอาจจะประสานความร่วมมือทางวิชาการกับสถาบันการศึกษาอื่นเพื่อเปิดหลักสูตรการศึกษาระดับปริญญาตรีในสาขาวิชาที่อยู่นอกเหนือบทบาทหน้าที่ทั้งนี้เพื่อฝึกซ้อมและเตรียมการสำหรับการพัฒนาเป็นสถาบันอุดมศึกษาที่เปิดหลักสูตรการเรียนการสอนหลากหลายในฐานะสถาบันอุดมศึกษาท้องถิ่นอย่างเต็มภาคภูมิต่อไป

(2) ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยต่อไป

1. แม้ว่าสถาบันการพลศึกษาจะได้ก่อตั้งมาระยะหนึ่งเป็นเวลานานพอสมควรก็ตาม ซึ่งว่าด้วยหลักการแล้วก็ยังไม่สามารถศึกษาปัญหาที่เกิดขึ้นได้อย่างชัดเจน อย่างไรก็ตามสถาบันอาจจะทำเป็นโครงการวิจัยนำร่องเพื่อศึกษาปัญหาของการบริหารจัดการที่ผ่านมาทั้งนี้เพื่อเป็นพื้นฐานในการศึกษาด้านอื่น ๆ ได้อย่างถูกต้องทิศทางต่อไป

2. ศึกษาเจาะลึกเกี่ยวกับศึกษา

ปรัชญา วิสัยทัศน์ วัตถุประสงค์ เป้าหมาย และพันธกิจของสถาบันการพลศึกษาให้เหมาะสมและควรแก่การพัฒนาเป็นสถาบันอุดมศึกษาท้องถิ่นต่อไป

3. ศึกษาเจาะลึกเกี่ยวกับแนวโน้มของหลักสูตรการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับบทบาทหน้าที่และพันธกิจของสถาบันการพลศึกษาในฐานะอุดมศึกษาท้องถิ่นต่อไป

4. ศึกษาเจาะลึกเกี่ยวกับความต้องการทางด้านหลักสูตรระยะสั้นเพื่อการพัฒนาอาชีพของคนในชุมชนทั้งในแง่ของเนื้อหาสาระและการบริหารจัดการที่ประสบความสำเร็จ

5. ศึกษาเจาะลึกเกี่ยวกับแนวทางการทำงานร่วมกับชุมชนด้วยเทคโนโลยีและนวัตกรรมใหม่ ๆ ที่มีประสิทธิภาพและสามารถดำเนินการได้ในเชิงปฏิบัติอย่างเป็นมรรคเป็นผล

6. ศึกษาเจาะลึกเกี่ยวกับรูปแบบที่เหมาะสมของโครงการความร่วมมือทางวิชาการกับสถาบันอุดมศึกษาอื่นในลักษณะของเครือข่าย (Network) ทั้งนี้เพื่อร่วมแรงร่วมใจกันถ่ายทอดองค์ความรู้ตามความต้องการไปสู่ชุมชนอย่างมีประสิทธิภาพ

5. กิตติกรรมประกาศ

การทำวิจัยครั้งนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดีก็เพราะได้รับความร่วมมือจากหลายฝ่าย ผู้วิจัยและคณะนักวิจัยขอกราบขอบพระคุณกรรมการที่ปรึกษาโครงการวิจัย ผู้เชี่ยวชาญที่ร่วมในกระบวนการเคลฟายเทคนิค และผู้ทรงคุณวุฒิที่กรุณาตรวจสอบแบบสอบถามทั้ง 8 ชุด ขอขอบคุณอธิการบดี รองอธิการบดี คณบดี รองคณบดี ของสถาบันการพลศึกษาผู้นำท้องถิ่น นักศึกษาระดับปริญญาตรี นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จากทั่วประเทศที่เป็น

กลุ่มตัวอย่างและตอบแบบสอบถาม นอกจากนี้
ขอกราบขอบคุณเจ้าของเอกสาร ตำรา และรายงาน
วิจัย ที่ผู้วิจัยได้ใช้ศึกษาประกอบการดำเนินการวิจัย

ท้ายที่สุดขอขอบคุณสถาบันการพลศึกษาและ
สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติที่ให้การ
สนับสนุนการทำวิจัยครั้งนี้

เอกสารอ้างอิง

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 พุทธศักราช 2550 - 2554.

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ฉบับที่ 17 ปีพุทธศักราช 2550.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2544). รายงานผลการประชุมสมัชชาการปฏิรูปการศึกษาและการเรียนรู้. กรุงเทพมหานคร. พิมพ์ดีจำกัด

Internet Encyclopedia of Philosophy. Aristotle : Ethics. Krejcie, R.V. & Morgan, V.D. (1970).

Determining Sample Size for Research activities. Educational and Psychological Management, 80, 607-610.